

בשבילי הפרשה

ישיבת מיר ירושלים

גיליון שבועי לתלמידי, בוגרי וידידי ישיבת מיר

פרשת וירא, תשפ"ו

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD - 4:40	Minneapolis, MN - 4:34
Brooklyn, NY - 4:27	Miami, FL - 5:17
Chicago, IL - 4:17	Monsey, NY - 4:26
Houston, Texas - 5:12	Montreal, Quebec - 4:14
Johannesburg, S. Africa - 6:10	Passaic, NJ - 4:27
Lakewood/Deal, NJ - 4:29	Toronto, Ontario - 4:42
London, UK - 4:07	Yerushalayim - 4:09
Los Angeles, CA - 4:36	Zurich, Switzerland - 4:41

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

אל המקום אשר עמד

תפלה בעי בעמידה

וע' שו"ע ק"ב א' אסור לישב תוך ד' אמות של המתפלל. והמקור מחנה דכתיב אנכי האשה הנצבת עמכה בזה. והטעם ע' בטור משום שנראה שאינו מקבל עול מלכות שמים כהמתפלל, ובטור כתב דלפי"ז אין להקל אם היושב עוסק בת"ת. ובט"ז פי' הטעם להקל בת"ת כי סברי דטעם האיסור מפני שהמקום עצמו קדוש, והרי מצד הקדושה ת"ת קדוש יותר מתפלה, וכמו שהביא הטור בעצמו.

וע' עינים למשפט דמח' לענין לאחריו תולה על שני הטעמים.

והנה הטור הביא מהרא"ש דדרש מז"ה, שהוא י"ב אמות, שהוא ד' אמות בג' צדדים. וע' ד"מ דלכא' משמע דס"ל לאחוריו שרי. וזה א"ש לפי טעם הטור וכנ"ל.

ולפי חשבון הנ"ל יוצא דלאחוריו בלומד ת"ת לכא' לכו"ע שרי, בין לטעם הטור ובין לטעם הט"ז. ובלא"ה כתב במ"ב סק"ה ובשעה"צ להלכה להקל בזה משום ס"ס.

ויש להוסיף עוד, דלפי הטור עיקר הדרשה מדכתיב ז"ה, ולפי רש"י עיקר הדרשה מדכתיב עמכה, דמשמע דומה לו. ולכא' א"ש טפי כי לטעם הט"ז שהטעם משום מקום קדוש, א"כ באמת הוא עמכה, מאותו טעם, אבל לפי הטור אינו אלא משום מה שנראה כאינו מקבל מלכות שמים, וא"כ לא דרש מדכתיב עמכה, אלא מדכתיב ז"ה.

וע' במ"ב מפמ"ג לאסור סמיכה א"כ סמיכה קצת כמו דשרי בשמו"ע. וע' פמ"ג מלשון עמכה, משמע כמותו. אבל פמ"ג מ"ז ה' כתב דלפי הט"ז משום מקום קדוש מסתבר להתיר אפילו לכתחלה סמיכה קצת.

מין ראש הישיבה הגאון הגדול הרב נחום פרוצביץ זצלה"ה י"ח במרחשוון תשמ"ז

מתוך דברים לזכרו שכתב ידידו הגאון הרב שלום צבי הכהן שפירא זצ"ל, משגיח ישיבת "בית התלמוד":

... לא באתי בשורות אלו להעריך גדול-דעה זה. רק אספרה דברים שראיתי מקרוב.

לפני יובל שנים בבית מדרשו של מרן רבי אלחנן וסרמן זצוק"ל הכרתיו לראשונה. מקומו של רבי נחום בתפילה היה בספסלים שאל מול פני המזרח, מקום שהתלמידים הגדולים והמכובדים היו יושבים, נקלעתי על ידו וראיתי שהוא מתפלל בלי תפילין, סברתי לתומי אולי תפיליו נפסלו, הצעתי לו תפילין משלי, והוא הפתיע אותי בתשובתו "עדיין לא הגעתי לבר מצוה".

אני למדתי אז בבית מדרשו של רבי אלחנן וראיתי רק את אחוריו, והוא היה כבר זה שדיבר עם רבנו פנים אל פנים, והיה נושא ונותן עמו יום יום אחרי השיעור של מרן זצ"ל. יניק וחכים היה כבר בגיל אחד עשרה.

טרם בואו לברנוביץ' למד בישיבת רמילים שביולא. סיפרו אז, שהיה צריך להכנס שם לקיבוץ, אולם מפני כבוד התלמידים המבוגרים דההם הועבר ליישיבה בברנוביץ'.

רבי נחום היה עילוי בכשרון, שיטתו לא היתה לחף למעלה, אלא ההיפך, היה יורד נוקב

וישכם אברהם בבקר (כז,ג)

הגמ' (פסחים ד) שואלת: הרי זמן איסור חמץ משש שעות, א"כ למה בודק בלילה נבדוק ביום, ואם מדין זריזין ומקדימין למצות שנאמר וישכם אברהם בבקר, נבדוק מצפרא [-מהבוקר]. וברש"י: "נבדוק מצפרא- דאיכא הקדמה לזריזים, כדאשכחן גבי מילה ובזריזותיה דאברהם שנאמר וישכם אברהם בבקר שלא המתין עד הניח החמה, ומכל מקום בלילה לא הקדים".

יש מי שרצה לדייק מרש"י שדין זריזין הוא רק מתחילת זמן המצוה, לכן הזדרז אברהם בבוקר ולא מהלילה שזה קודם זמן שחיתה.

וקשה: מה הראיה מאברהם, הרי שם חיוב התחיל בבוקר ומובן שהקדים לתחילת הזמן, אך בחמץ זמן ביעורו הוא בשש שעות, א"כ גם כשמקדים לבוקר זה קודם זמן המצוה, ומה ההבדל בין מקדים ליום או ללילה?

ואפ"ל שכשכתוב "ביום הראשון תשביתו"- היינו שזמן המצוה מתחילת היום, אלא שסוף הזמן הוא שש שעות, א"כ כוונת הגמ' שמדין זריזין יבדקו בתחילת הזמן, בבוקר. וכן אפ"ל בלשון הרמב"ם: "מצוה להשבית חמץ ביום ארבעה עשר קודם שש".

אך קשה: הרי ודאי שהמבער חמצו בלילה קיים מצות תשביתו, א"כ פי' "ביום הראשון" היינו מהלילה שהוא תחילת היום, ואם זמן הזריזות הוא מתחילת זמן המצוה, א"כ זמנו מהלילה, ומה מוכיחה הגמ' מאברהם שעסק בהקרבה שזמנה מהבוקר ולכן הזדרז לבוקר?

אלא צ"ל שאין הכוונה דזריזין ומקדימין היינו רק מתחילת זמן המצוה, אלא שאפי' במצוה שזמנה כל היום, כתשביתו שמצותה מליל י"ד, אעפ"כ דין זריזות אינו מהלילה אלא רק מעמוד השחר, כמו אברהם שאע"פ ששחיתה מצותה ביום, מ"מ יכל לעשות את ההכנות בלילה ולא עשה כן.

נערך ע"פ מכתב של מרן ראש הישיבה הגאון הרב נחום פרוצביץ זצלה"ה

אהבת התורה

דברים שנאמרו באסיפת מרעים בישיבה"ק בשנת תשפ"ג לרגל יום הזיכרון למרן רה"י הגאון הרב נחום פרצוביץ זצלה"ה הנה נתאספנו להתחזק לרגל יום הזכרון לאמור"ר זצ"ל.

והנה כבר אמרו חז"ל דברי תורה צריכים חיזוק, ולזאת נתחזק בעמל התורה ובאהבת תורה והחיזוק האמיתי הוא להיזכר בכל מהלך חייו, כי על כן כל מציאות חיו המה מציאות של תורה.

ונקדים לדברי בעל ה"תפארת ישראל" על המשניות בד' מקומות, הנה בפ"ג כריתות איתא אמר רבי עקיבא שאלתי את ר"ג ואת ר"י באטלס של אמאום שהלכו ליקח בהמה למשתה בנו של ר"ג, הבא על אחותו וכו', ושם איתא כמה וכמה שאלות ששאל ר"ע, וכתב בתפארת ישראל קמ"ל דאף שהי' הנשיא טרוד במשתה בנו, והוא במקום המון שבשוק וכו', אפ"ה לא חשש ר"ע לשאול שם דינים אלו שאינם מצויים כיוצא בהן, שבענוונותן לא יקפידו על זה. וקמ"ל נמי שהן לא נתביישו במקום מפורסם לומר לא שמענו. ללמדך שכל עסקיהן כן תורת ה' חפצן, ויראתן על פניהם. (ויעו' שם בתוס' בכריתות שנ' מעין זה).

והנה נוראות להתפעל ולהתפלא, והרי מי לנו גדול מר"ע שתורה שבע"פ על ידו, ואעפ"כ שנה התנא בשבחו לומר "שבכל עסקיהן תורת ה' היא חפצן", הרי לנו שזה יסוד ועצם מדריגתו בתורה. וכן איתא במשנה בנגעים פ"ז אמר רבי עקיבא שאלתי את ר"ג ואת ר"י הולכין הולכין לגדוד, בתוך הסגרו מה הוא? וכתב בתפארת ישראל וקמ"ל בזה דגם בנסעם בדרך תמיד ה' כל תורת ד' בניהם. ועוד שם, ועוד קמ"ל [אם ה' זה בזמן בן - כוזיבא] דאפ"י בעת צאתם לקראת נשק, ונפשם בכפם תמיד אפ"ה היה לבם קשור בהקב"ה ותורתו כשלהבת בגחלת יעו"ש, וגם הכא ראה התנא להביא את גדולת ר"ע והתנאים בדביקות בתורה. זה יש להקדים.

והנה דבר דביקותו של אמור"ר זצ"ל בתורה אין צריך לפניו, ובכל עת שקד ולא נח ולא שקט לברר את אמיתתה של תורה, ולא ה' שום דבר קל בעיניו, ונתן נפשו לברר גם דברים הנראים כטננים לכאורה, ולא היה במהלך חייו תקופות של עליות או ירידות, אלא ה' כולו קבוע בתורה.

ועוד, שכן ה' מנהגו שבכל ענין היה לומדו מחדש כאילו לא למדו מימיו, אף שהי' בעל זכרון מופלא. ומרגליה בפומיה, אין לי ענין מה שאמרת או חשבתי פעם, כי העיקר איך שהדברים נראים עכשיו. ובהספדו, רצה הגאון רבי חיים קמיל זצ"ל לחזק את בני הישיבה ואמר, כי אע"פ שלא ה' רש"י בב"ק שלא ידעו וזכרו, בכ"ז התחיל ולמד ב"ק כאילו לא למדו מימיו, וכל זה הרי הוא ממעיין אהבת התורה האמיתית והעמוקה שהי' לו.

ואך למותר לכתוב, שלא נתן ענין ולא הקשיב שום דבר חוץ מתורה ויראה, ופשיטא שדברים של חומריות כמו אוכל ובגדים ה' אצלו כבדרך אגב, ואם כי זה דבר שהצניעות יפה לו, אך לזיכוי הרבים יש להזכיר כי מעולם לא ראוהו מורח פרוסת לחם שלמה להכינה לאכילה, ומעולם לא ראוהו מעביר איזה עיתון וכדומה ממקום למקום, ואף ה' נוסע בימי בין הזמנים לפוש כנהוג, וכל זה ה' בפשטות כדרכו, וזה ה' החינוך שהי' שגור על לשונו בביתו: "או ללמוד או לישון".

וכשם שהי' מסור לתורה, כן ה' מוסר את עצמו ללמד תורה לאחרים ולהרביץ תורה, שהי' מדבר בד"ת עם בני הישיבה קטן - כגדול כל שעות היום והלילה, והי' הבית פתוח עד השעות המאוחרות בלילה, ואף שרבים היו מדברים עמו על עניינים שלא ה' עוסק בהם, בכ"ז לא נמנע מלהאריך לדבר עמם. וגם "מתחילים" ממש היו מרבים לדבר עמו, והי' חביב לפניו הלימוד עמם, וגם כשהי' אומר חבורות הרי לעיתים ה' שני בחורים או שלשה בלבד, ולא ה' לו נפק"מ בזה, וגם בשנותיו האחרונות שהי' זה כרוך בקשיים רבים, ה' מתמיד בחבורות אלו.

ואם כי בכל אלו אפשר ללמוד על ענוותנותו הגדולה והאמיתית כידוע, וכבר העיד עליו הסבא רה"י הגאון רבי אליעזר יהודה זצ"ל, שהוא הכיר בחייו את ענוותנותו של מרנא הגרב"ד זצ"ל, והוסיף ואמר, שגם עכשיו יש לראות את ענוותנותו שלו. והרי כן היה סדר דיבורו עם התלמידים, שדיבר עמם כשווה בשווה, ויש הרבה ללמוד מהפשטות האמת והענווה שהיו בכל ארחות חייו.

אך לא זה ענין האסיפה, כי באנו עכשיו להתחזק בלימוד התורה. ויש עוד להוסיף, כי הרי אין לך אהבת תורה כזה, איך שהי' חוזר ומסביר במשך השבוע פעמים רבות את אותם דברים ממש, פעם אף אמר למרביץ תורה בתחילת דרכו, פירוש זה שדיברנו זה האמת בסוגיא זו, ומעתה עכשיו אוסיף ואומר לך עוד, באיזה אופן תמסור את זה לתלמידים.

וכמה שמחה ה' לו כשהי' מוצא איזה ידיעה חדשה או דיוק חדש בא' מספרי הראשונים, ואף כשהי' הנדון ידוע ולכאורה אין בזה כל חידוש, אך בעיניו ה' זה מרגלית ממש, כגון "הנה אנו רואים מה שיטת תוס' חכמי אנגליה במחלוקת זו".

והנה גם בשנים האחרונות, שהי' אפוף בקשיים ומכאובים, הרי התורה שהייתה שעשועיו היא שעמדה לו, ובאמת כשהי' מוצא איזה דבר הרי שוב כאילו אין קשיים ואין מחלה, ובאמת שהתקופות הלא - טובות היו ימי בין הזמנים, ומה ה' הצער שלו בתקופה זו, שאין לו שיעורים חדשים, והי' מוסיף תמיד לומר אין שיעורים חדשים כיון שיש שיעורים ישנים, וכשעלה בידו לסדר שיעור חדש, הרי לא ה' גבול לשמחתו, ונדיר ה' לשמוע אותו מדבר על מצבו, אך פעם שח בצער, בדרך אגב, כמה ידעתי את ספר שב שמעתתא, והנה עכשיו קשה לי למצוא איזה שמעתתא.

כל זה שספרנו, הרי בעצם לא ספרנו מאומה, כי לא התחלנו לתאר כמה התורה הייתה חיו ממש, ובאמת שפעם אמר להצדיק ר' מיכל גוטפרב זצ"ל "אין טענות, העיקר שחיים, העיקר שלומדים", וכך הוא הרגיש, ועלינו ללכת בדרך זו לקנות אהבת התורה אמיתית ופשטה, לא להחשיב שום דבר חוץ מתורה, ובזה נזכה לסייעתא דשמיא.

BELOW IS AN ENGLISH ADAPTATION OF THIS WEEK'S PARSHA PREVIEW WHICH CAN BE HEARD LIVE EVERY WEDNESDAY AT 2:15 PM

Avraham's Kochos Are YOUR Kochos

Harav Hagaon Shmuel Wolman Shlita

In this week's parshah, the Torah describes how Avraham Avinu tried to avoid a situation in which Avimelech would take an interest in Sarah – an almost repeat performance of what happened in last week's parshah with Pharaoh. However, there is a distinct difference between the conclusions of these two stories. When Pharaoh realizes that Avraham Avinu had been trying to hide Sarah, he immediately tells him to pack his bags, whereas Avimelech warmly invites him to stay.

Rashi explains that Pharaoh himself understood that the Mitzriyim were shtufei zimah – morally debased – and there was no chance Avraham Avinu would be willing to settle there. Avimelech, on the other hand, felt that his city was more cultured and less immoral, so there was a chance that Avraham Avinu would actually contemplate staying there. Yet we don't find that Avraham Avinu even considered this proposal. Why not? Wasn't Avimelech correct that Gerar was a better and safer environment than Mitzrayim? Did Avraham Avinu not agree with this assessment? Why was he still so opposed to settling there?

I think the answer lies in Avraham Avinu's explanation as to why he was so evasive about Sarah's true identity as his wife: וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם כִּי אִמִּיתִי רַק אֵין וַיִּרְאֵת אֱלֹקִים בְּמִקְוֹם הַזֶּה וְהִרְגוּנִי עַל דְּבַר אִשְׁתִּי. Avraham Avinu noticed the lack of yiras Shamayim in Gerar and concluded that these people could not be trusted, to the extent that he was scared for his life. But if he already explained this, why didn't Avimelech get the message?

It seems that there's a fundamental distinction that Avimelech was not able to grasp. Avimelech was justified in claiming that his countrymen were not as corrupt as the Mitzrim, and were more cultured and less immoral, which is why he thought that Avraham Avinu would not be so opposed to settling there. What Avraham Avinu understood and tried communicating to Avimelech is that culture, etiquette, and behavior do not really show the true colors of a population. The people of Gerar might have been well-mannered and outwardly more self-disciplined, but they were lacking yiras Elokim.

We have all heard the chilling accounts of how the "cultured" Nazis committed atrocities while speaking politely. True middos tovos, authentic moral behavior, and good-to-the-core dependability cannot be measured by external behavior, but must be born of real yiras Shamayim.

Avraham Avinu agreed that Gerar was a higher-class environment and that there was less immorality there. Avimelech's people could not be called shtufei zimah like the Mitzrim, but at the same time, without real yiras Shamayim, their cultured behavior could all be an external veneer covering up limitless depravity. And the minute that kinah or kavod or taavah could ignite the highly flammable corruption that lurks beneath the surface, there is no limit to how far that depravity could go – as Avraham rightfully feared that they would murder him to take his wife.

This is something Avimelech could not grasp. He could appreciate culture, behavior, political correctness, and being well-mannered and civil, but he could not appreciate genuine middos tovos that come from yiras Shamayim, true moral values, and priorities. And therefore, Avimelech continued to offer Avraham Avinu to stay in his city.

The Chiddush of the Akeidah

With this in mind, we might gain insight into another statement of Chazal regarding this week's parshah. When Avraham Avinu passes the nisayon of Akeidas Yitzchak, Hakadosh Baruch Hu says, עֲתָה יִדְעָתִי, כִּי יִרְאֵ אֱלֹקִים אֶתְּה וְלֹא חֲשַׁכְתָּ אֶת בְּנֵךְ אֶת יְחִידְךָ מִמֶּנִּי. Apparently, Avraham Avinu had now, finally, proved himself to be a yerei Shamayim. But this can't be understood on a simple level; was Hakadosh Baruch Hu previously unaware of this, chas v'shalom? Also, didn't Avraham Avinu already prove his yiras Shamayim by passing all the previous nisyonos – kivshan ha'eish, lech lecha, and so on?

Rashi explains that Hakadosh Baruch Hu was referring to an entirely different revelation:

מעֲתָה יֵשׁ לִי מָה לְהַשִּׁיב לְשׁוֹן וְלֹא מוֹת הַתְּמָהִים מָה הִיא חִיבְתִּי אֲצִלְךָ, יֵשׁ לִי פִתְחוֹן פֶּה עַכְשֵׁיו שְׂרׁוּאִים כִּי יִרְאֵ אֱלֹקִים אֶתְּה.

BELOW IS AN ENGLISH ADAPTATION OF THIS WEEKS' PARSHA PREVIEW WHICH CAN BE HEARD LIVE EVERY WEDNESDAY AT 2:15 PM

Avraham's yiras Shamayim was not a chiddush to Hakadosh Baruch Hu, but now He had a way of excusing the unusual love He showed to Avraham Avinu.

This seems perplexing. Did the umos ha'olam really have a reasonable claim that Hakadosh Baruch Hu needed to address? Was it not obvious that Avraham Avinu far surpassed anyone the umos ha'olam had ever encountered? How could they dare contest Hakadosh Baruch Hu's adoration for Avraham Avinu? And what suddenly happened when he passed the nisayon of the Akeidah?

The answer could be that the nations had definitely noticed Avraham Avinu's extensive benevolence and hachnassas orchim, and they certainly viewed him as the amud hachessed, but they countered that they, too, have their humanitarian causes. They also have very decent people who are good citizens, willing to give a helping hand. What was so special about Avraham Avinu? Says the Eibishter: There's something fundamentally different between outward acts of benevolence and middos tovos that are a function of real avodas hamiddos and yiras Shamayim.

The Eibishter therefore said: Let's put Avraham's middos to the true endurance test. Let's take that amud hachessed and tell him to give up his only son, the one who was meant to carry on his life's work in the building of Klal Yisrael. Let's see how Avraham Avinu will manage when challenged to perform an act that is the epitome of achzariyus, the antithesis of midas hachessed.

When Avraham Avinu passed this test flawlessly, Hakadosh Baruch Hu finally had a way of showing the nations what real middos tovos that stem from yiras Shamayim look like. And that's what He meant when He said, "Now I know that you are a yerei Elokim." It wasn't shallow, humanitarian compassion that fueled Avraham Avinu's unstoppable quest to benefit others, even in the heat of the day on the third day after his bris milah, but rather a G-dliness that manifested in total selflessness: He was desperate to have a child who could perpetuate his life's mission of being marbeh kevod Shamayim – but he could just as easily slaughter that beloved son if that was retzon Hashem.

This was the apex Avraham Avinu reached specifically through this nisayon of Akeidas Yitzchak. Here, he was asked to do something that essentially went against every fiber of his being, and he did it simply because it was retzon Hashem. The Ran famously comments that Avraham Avinu was never actually commanded to perform the Akeidah, for Hashem had told him, קָח נָא אֶת בְּנֶךְ, and Chazal say elsewhere that the word נָא implies a request. So the Akeidah was not mandatory; Hakadosh Baruch Hu made His ratzon clear, but left it optional. Avraham Avinu could have reasoned that if he was not obligated to do this, he would rather not barbarically slaughter his one and only son. But he fulfilled Hashem's ratzon anyway – not because it was easy, and not because he had no choice, but because his yiras Shamayim was absolute, and he completely nullified his will to that of the Eibishter, in fulfillment of Chazal's dictum, בטל רצונך מפני רצונו. Once Hakadosh Baruch Hu expressed His will for the Akeidah to happen by saying, קָח נָא, Avraham Avinu's ratzon immediately shifted to be totally aligned with Hakadosh Baruch Hu's ratzon, which allowed him to so easily perform the Akeidah.

The Epitome of Zerizus

This is what Hakadosh Baruch Hu was finally able to show the nations: You might be outwardly decent, humane people, but you can't relate to the genuine middos tovos that are wholly aligned with Hakadosh Baruch Hu's ratzon – a Divine-like goodness that is good to the core and totally subservient to the true right and wrong. It's no wonder that the Torah Shebiksav highlights Avraham Avinu's zerizus during the Akeidah – as it says, וַיִּשְׁעָם אַבְרָהָם בְּבִקְרָה – as the source for the din of zerizin makdimin l'mitzvos for all of Torah.

Similarly, in Torah Shebe'al Peh, Chazal see the mitzvah of milah as yet another source for the din of zerizin makdimin. Zerizus could be viewed as a personality trait – some people are naturally efficient and punctual, while others are not – but in truth, personality has nothing to do with the maaalah of zerizus in mitzvos. Zerizus reflects a relationship – an appreciation for the task at hand, regardless of one's personality type. Things we want to do, things whose value we truly recognize, are done first. Things that we don't value, things we have a hard time coming to terms with, are left for last. Zerizus

BELOW IS AN ENGLISH ADAPTATION OF THIS WEEKS' PARSHA PREVIEW WHICH CAN BE HEARD LIVE EVERY WEDNESDAY AT 2:15 PM

in mitzvos shows that mitzvos are precious to us, that we value and appreciate them, and therefore they come easily to us and we do them immediately.

The epitome of zerizus is expressed through a mitzvah like Akeidas Yitzchak or, in a smaller way, the mitzvah of milah, which naturally goes against every fiber of a parent's being, especially the amud hachessed like Avraham Avinu. Even if we need to do these mitzvos, it would be natural to push them off to the last possible moment. When Avraham Avinu exhibited zerizus with Akeidas Yitzchak, that was the pinnacle of doing a mitzvah out of love for Hashem and being mevatel his ratzon before that of Hashem. He hadn't even been commanded to do this, but he naturally craved to do ratzon Hashem from ahavah, and that manifested itself in his going to do the Akeidah with zerizus. And that's why the Torah chose the Akeidah as a perfect example of zerizus in its most powerful expression.

Similarly, Chazal chose mitzvas milah as the classical example for the din of zerizus. The Meiri (Yoma 28) notes that naturally, it's difficult for a parent to give over a child for milah. Procrastinating this mitzvah would convey that we relate to it as a burden that infringes on our rachmanus for the child. Therefore, zerizus in milah is the epitome of zerizus. It's a result of subjugating ourselves entirely to Hashem's will, and the fact that even such a mitzvah could be done with zerizus expresses our absolute appreciation for retzon Hashem.

Rav Chaim Volozhiner famously taught us that the kochos hanefesh the Avos exhibited during their nisyonos did not build only themselves, but instilled these kochos into the neshamah of every single Yid. Avraham Avinu's total bittul to retzon Hashem, which enabled him to so lovingly show willingness to sacrifice his beloved son, imbued every Yid with that koach to do mitzvos out of love for Hashem, not just out of obligation, and with the clarity that there's nothing more valuable or meaningful in life than to be aligned with retzono Yisbarach.

As we read through the parshah of Akeidas Yitzchak, we can't just be moved by the incredible level Avraham Avinu attained. We need to see this as a window into our kochos, into the kochos that each and every one of us has, and do mitzvos with that clarity of siz gut tzu zein a Yid. Then, automatically, our approach to Torah and mitzvos, and the manner in which we carry out our mitzvos, will reflect that appreciation and value system that is born out of עֲתָה יִדְעָתִי כִּי יְרָא אֱלֹקִים אֶתָּה.

A gutten Shabbos.